

A 70 éves Svasznek Jenő: „Bokszolót képzünk, embert nevelünk!”

Description

– Jenő szívből gratulálunk a 70. születésnapodhoz. A hét évtizedből hány kapcsolódik az ökölvíváshoz?

– 1961-ben Szekszárdon a középiskolában ismerkedtem meg a sportággal és azóta benne vagyok a vérkeringésben. 1965-ben Budapestre kerültem a BKV Előre csapatához. Akkor még az NB II-ben is volt csapatbajnokság és ott szerepeltem. 1972-ben pedig megtalált az edzői munka és azóta benne vagyok ebben a körforgásban. Takács Bélával kezdtem el edzősödni a Vasas Sportiskolában. A következő állomás 1973-tól a KSI volt, ahol Füzesy Zolival és dr. Bálint Ernővel dolgoztunk együtt. Gyakorlatilag ez az időszak határozta meg a pályafutásomat, mert abban a KSI-ben nagyon egymásra találtunk. 1980-ban kerültem Újpestre és egy év után mint vezető edző dolgoztam tovább. Csapatbajnoki aranyakat hozott a szakosztály 1985-ben, 1986-ban. Pályafutásom talán legszebb része a KSI-hez visszakerülve az 1997 és 2007 közti időszak, melyhez a jelenlegi legkiválóbbak, Harcsa, Bacskai köthetők. Igen sikeres évek voltak azok az utánpótlás vonalon. Szóval 17 évet töltöttem el az Újpesttel, hét plusz tíz évet a KSI-vel.

– Jelenleg?

– 2007-ben, hatvan évesen mentem nyugdíjba, de persze nem lehettem meg bunyó nélkül. Elég zűrös időszak következett, kerestem a helyem, még a profiknál is megfordultam. Jelenleg nagyon normális helyen dolgozhatom a Kőbányai Bokszt Clubnál, ahol kitűnő az edzőtermünk, minden feltétel adott, hogy jó eredményeket érjünk el. Szerencsére nagyon ügyes kis gyerekeink is vannak.

– 70 évesen milyen hajtóerő mozgatja az embert, ha még mindig ennyire aktív?

– Nagyon szeretnék segíteni a megújulásban Erdei Zsoltnak, akivel annak idején még dolgoztunk is együtt az Újpesti Dózsában. Meglátásom szerint ki kellene alakítani az egységes szemléletet az utánpótlás nevelés vonalán. Úgy tűnik nekem, hogy az elnök úr is

ezen lesz, erről beszélt, amikor az év elején a kőbányai gyerekek testnevelési óráit a mi termünkben tartottuk meg és mint példakép ő is megjelent. Meglátásom szerint alapvetően a sikeres kiválasztáson múlik, hogy ki mivé érhet. Annak ellenére, hogy ma már nagyon nehéz becserkészni a megfelelő alanyokat, azért bízom abban, hogy sikerül előre lépnünk.

– Hol csúszott félre a magyar ökölvívás?

– Sokszor eszembe jut, hol hibáztunk, mit rontottunk el. Sajnos az edző tudományt tanfolyami szintre süllyesztettük, hagytuk leépülni a hátországot, a tehetségeket elherdáltuk. Ehhez hozzájárult az előforduló színvonaltalan bíráskodás is, ami miatt nagyon sokan hátat fordítottak és elköszöntek a sportágtól. Remélem, hogy csak kilábalunk a komolyabb sikerek nélküli időszakokból és egy magasabb szinten stabilizálódhat a magyar bokszt.

– Kik az egyedülálló büszkeségeid?

– Én csak a komplex öklözőkért vagyok oda, akik minden harctávolságban képzettek, technikailag és taktikailag egyaránt megoldják a feladatot. Bár felnőtt CSB aranyakat nyertek a csapataim, a szívem csücske mégis csak az utánpótlásé. Érhetően azok jelentették a legnagyobb örömet, akik később eljutottak még az olimpiára is, Harcsa Zoli, Bacskai Benji. De nem szeretnék a fölösleges kiemelés hibájába esni, mert azért Újpesten is kitűnő versenyzőim akadtak, akik „megjárták a hadak útját.”

– Négy és fél évtizedes edzősködés alatt hogy fogalmazza meg az ember az ars poeticáját?

– Boksztólót képzünk, embert nevelünk!

– Ehhez és a következő évek munkájához jó egészséget, további boldog éveket kívánunk. Isten éltesse!